

ת"פ 44053/07 - מדינת ישראל נגד י' מ'

02 ספטמבר 2014

בית משפט השלום בנצרת
ת"פ 44053-07 מדינת ישראל נ' מ'
ת"פ 44095-07-13

בפני כב' השופטת רימ' נדאנ'
מדינת ישראל
המאשימה
נגד
י' מ'
הנאשם

nocchim:

מטעם המאשימה: עו"ד ניר עמל

מטעם הנאשם: בעצמו ועו"ד אליאס ابو עטא

[פרוטוקול הושמטה]

גזר דין

1. ביום 9/9/13 הצדדים הגיעו להסדר, לפיו הנאשם יודה ויורשע בכתב האישום המתוקן, ושלח לקבלת תסקير מבחן שלא מחיב, שאחריו הצדדים יטענו חופשי לעונש. בהתאם הורשע הנאשם **באיזומים**, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"), כמפורט בשני האישומים להלן.

2. בכתב האישום המתוקן, יוחסו לנאים 2 איזומים, כמפורט להלן:

אישום ראשון: ג' נ' מ' (להלן: "המתלוננת"), הינה בת זוגו לשעבר של הנאשם, אם ילדו, ומתגוררת ב****. במועד הרלבנטי לכתב האישום היי המתלוננת והנאשם בהליך גירושין. בתאריך 19/6/13, בשעה 19:00 לערך, התקשר הנאשם ושותח עם בנו הקטן (להלן: "ב.מ."), ובמהלך השיחה החל ב.מ. לבלוט ולהתעצבן, ובעקבות כר בבקשת המתלוננת מב.מ. לנתק את השיחה. בשלב זה, התקשר הנאשם לטלפון הנייד של המתלוננת והחל לגדפה ולאיים עליה בפגיעה בגופה שלא כדין, באומרו לה: "אני אפרק לך את הידים ואת הרגליים, את צונה בתazonה, אני אזיין את כל המשפחה שלך", וזאת עשה בכוונה להקניתה ו/או להפחידה.

אישום שני: סעיף 1 לעובדות אישום 1 רלבנטי אף לאישום דנא. רונית מלר (להלן: "העובדת הסוציאלית") מועסקת כעובדת סוציאלית במרכז הקשר בלשכת הרווחה ב**** (להלן: "מרכז הקשר"). בתאריך

עמוד 1

13/6/13, בשעה 19:00 לערך, התקשרה העובדת הסוציאלית לנאשם בכדי לתאמם עימו מועד לקיום מפגש עם ילדיו. במהלך שיחת הטלפון הביע הנאשם תרעותם כלפי המטלוננט, ובൺיותו אלו אמר לעובדת הסוציאלית: "פעם אחת אני אתן לה כמו שציריך, אני אבוא לשבור לה את הרצוף וברוח עד שהמשטרת תגיע ואני אשב בכלא". הנאשם, במעשהיו המתוארים לעיל, איים על העו"ס בפגיעה שלא כדין במטלוננט, וזאת בכונה להפחידה.

תקיירי שירות המבחן:

3. בעניינו של הנאשם הוגשו שני תスキירים, האחד מיום 14/1/12 (להלן: "**הتسקير**"), והשני תスキיר משלים מיום 14/5/15 (להלן: "**הتسקיר המשלים**").

4. בתסקיר, סקר השירות המבחן את גיל הנאשם - 41, משפחת מוצאו, שנות הלימוד שלו, תעסוקתו לאורך השנים, מצבו המשפחתי-גרוש החוי בזוגיות, מזה נשנה וחודשים, לפני שהוא נולד בהם המשותף. בנוסף, לנאשם שני בניים מנישואיו עם המטלוננט, המתגוררים עמו אמם. לדברי הנאשם, איןו עובד מזה כשנתיים.

בהתיחסות הנאשם לעבירות הנדונות, שירות המבחן התרשם, כי הלה לוקח אחריות על ביצוען, אך נטה להמעיט ולצמצם בחומרתן. שירות המבחן ציין בתסקיר, כי המטלוננט לא הגיע לשירותם וקיימה עם שיחה טלפוןונית. בנסיבות אלו הערכתם באשר למצבה מוגבלת וمبוססת על שיחתם הטלוונית עמה.

בשיחתם עם הנאשם, שירות המבחן התרשם, בין היתר, מאדם ורבאל, תלותי, רגש מאוד ופגיע באשר למעמדו ולדרך בה הוא נתפס ע"י הסובבים אותו. במצבים בהם מרגיש קורבן ובמצבים של לחץ ומצוקה, מתקשה לוויסת את דחפיו ומשליך את תוצאות התנהגותו על הסובבים אותו. ביחסו עם המטלוננט, התרשמו מערכות יחסים עכורה, קונפליקטואלית ומורכבת. מערכת המאופיינית באלים הדדיות ותקשורת לקויה. עוד התרשמו, כי קיים כעס ותסכול הדדי, כאשר הילדים מהווים אמצעי לנגנוץ ולהעברת מסרים. הנאשם, בשיחה הראשונה עמו, שלל נזקקות טיפולית וטען כי מבין היום, נכון ההליך המשפטי הנוכחי, שעליו להימנע מלהתבטה באופן אלים ומאיים. עם זאת, בשיחה טלפוןונית נוספת שקיימו עמו ביטה מוכנות להשתלב הטיפול במידה ושירות המבחן ימליץ על כך.

לאור כל האמור בתסקיר ולאור העובדה שעל רקע מערכת היחסים העכורה שמקים הנאשם עם גירושתו והעובדת שמעורבים ילדים, להערכת שירות המבחן קיים סיכון להישנות התנהגות אלימה. מאחר והנאשם הביע נוכנות, גם אם מילולית בלבד להשתלב בהליך טיפול, ביקש שירות המבחן מבית-המשפט לשקל את דחית הדיוון בעניין הנאשם בארבעה חודשיים. במהלך תקופה הדחיה יפעלו לשילובו בהליך טיפולי במסגרת היחידה לטיפול ומניעת אלימות במשפחה. בסיום תקופה הדחיה, יגישו לבית-המשפט תסקיר משלים בעניינו.

.5. בהתאם, ביום 16/1/2014, לאחר ששמעתי את עמדת ב"כ הצדדים, שוכנעתי כי אכן יש למצות את היליך הטיפול ולקיים תסקירות משלים טרם גזרת דיןו של הנאשם, והוריתי על קבלת תסקיר משלים.

.6. בתסקיר המשלים, שירות המבחן ציין, כי במהלך תקופת הדחיה, הנאשם החל טיפול במסגרת היחידה לטיפול ומניעת אלימות משפחה, וכן הופנה לטיפול קבוצתי במסגרת שירות המבחן. לאור כל האמור שם ולאור העובדה שה הנאשם משתייך פועלה באופן מלא בתחום השירותים הרפואיים ולהערכת שירות המבחן נתרם מהיליך הטיפול, שירות המבחן המליץ לשקלול להטיל עליו צו מבחן לתקופה של 18 חודשים, מסר מותנה והתחייבות. במהלך צו המבחן, הנאשם ימשיך את הטיפול במסגרת היחידה למניעת טיפול באלים בchiefa.

טייעוני הצדדים:

.7. איני מוצאת לנכון לחזור על כל טיעוני ב"כ הצדדים, אשר אתייחס אליהם במהלך גזר-הדין.

.8. המשימה טענה בעל-פה בישיבות שהתקיימו ביום 14/5/14 ו-14/6/12, והגישה תדפיס מידע פלילי, ולדבריה תגיש פירוט של פסק-דין לבנטוי, רמת ענישה ומתחם.

.9. בקצירת האומר אצין, כי המשימה בטיעוניה, טענה **למתחם עונש הולם הנע בין תקופת מסר קצרה אשר יכול ותרוצה בדרך של עובדות שירות, כאשר 6 חודשים זה המדרג הנמוך לבין 18 חודשים מסר בפועל ועונשים נלוים.**

.10. המשימה התיחסה בטיעוניה אף לערך החברתי, נשוא עבירת האיוםים, למדיניות הענישה הנהוגה, לנסיבותו האישיות של הנאשם ולאמר בתסקיריהם. לטעמה, התסקיר הראשון שלילי בעיקרו, במסגרתו הנאשם נטל אחריות על ביצוע העבירות, אך נתה להמעיט ולצמצם בחומרתן, והמתלוננת אף היא מביעה חשש מפני הנאשם. בתסקיר המשלים, שירות המבחן בסופו של יום, המליץ על צו מבחן, מסר מותנה והתחייבות. המשימה סבורה, כי המלצה זו מוקלה מיד, והמצב אכן בשל היום להסתפק במסר מותנה, שעה שה הנאשם בעברו הפלילי הוכיח שגם מסר מותנה, אין בו כדי להרתו מלשוב ולבצע עבירות נוספת.

.11. עוד הוסיפה המשימה, כי במידה ובית-המשפט סבור שאין מקום לתסקיר משלים נוסף, יש להטיל על הנאשם עונש מסרי, על מנת שיבahir לו את חומרת מעשייו, ומайдך יהלום את האינטרסים הציבוריים שעוניינו שMRIהן על זכויות המתלוננת והן על זכויות העו"ס עליה אמרו הנאשם. כן יש להטיל על הנאשם מסר על תנאי וחתימה על התחייבות כספית.

.12. מנגד, טען הסגנור, כי הנאשם הורשע בשתי עבירות איומים, בשתייה הייתה שיחת טלפון, בלheat

הדברים הוא אמר את שאמր באישום הראשון כמו גם בשני, אולי זה נבע מקשישים והעובדת שהוא לא רואה את ילדיו. הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה והביע חרטה על מעשייו. הנאשם והמתלוונת התגרשו, הנאשם נושא לאחרת והקשר ביניהם נותק והוא אפילו לא רואה את ילדיו. התסקיר המשלים חיובי, כאשר הנאשם משתתף בתהיליך שיקומי, משתתף בקבוצה, מקבל אחריות ומתייצב בזמן לשירות המבחן.

לענין מתחם הענישה, הגיע הסגנור גזר דין, אשר בסופו של דבר קבע, כי מתחם הענישה נע בין מססר מותנה ל-18 חודשים מססר, כאשר לדידו של הסגנור אנו נמצאים במתחם, מכיוון שהតסקיר המשלים ממליץ על מבחן של 18 חודשים ומאסר על תנאי. לדעת הסגנור, במקרה דנא האינטראקטיבי יצא נשכר אם בית-המשפט ייטה את הקפ' לשיקום הנאשם ולאימוץ המלצות הتسקיר. הסגנור הגיע אף פסק דין של מותב דנא ועוד פסיקה בנדון, ובכלל זה תעודת תושבת חז' ותעודת גירושין.

באחרית דבר נשמעו הנאשם, ולדבריו: "אני התגרשתי כבר ואני לא בקשר עם האישה הגרושה והילדים, אני התחתנתי ונולד לי ילד שהוא בן חצי שנה ואני בונה משפחחה חדשה, אני באותו זמן עסיתי שהילד בכח התעצבעתי ואמרתי את מה שאמרתי, ואני מצטער מאוד על הדברים האלה והם לא יחרזו יותר אף פעם".

דין:

בהתאם לתיקון 113, סעיף 4ב' לחוק, העיקרי המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

מתחם העונש ההולם:

העריכים החברתיים שנפגעו מביצוע עבירות **האיומים** הינם ביחסן, שלוחות הנפש, הגוף ושלום מי שהופנו כלפי דברי האיום. בענין זה, יאים הדברים שנפסקו ברע"פ 2038/04 **שמעאל למ נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 96 (2006)**:

"היום הוא אפוא ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגעה בחופש הביטוי, וזאת כדי להגן על ערכיהם אחרים בהם שלוחות נפשו, ביחסינו וחירות פעולתו של הפרט. היום מסכן את חירותו פעולתו של הפרט שכן פעמים רבות היום כרוך גם בczfיה להנתנהגות מסוימת מצד המאימים שהמאימים מבקשים להשיג באמצעות השמעת היום".

מידת הפגיעה בערכיהם החברתיים במקרים הינה, ברגע הבינוני-התחthon, עם דגש יותר על התחthon. מחד- אין להזכיר במילים אודות חומרת דברי האיום, שה הנאשם הרשה לעצמו להשמיע בשני המקרים, נשוא שני האישומים, פעם אחת כפי שעולה מהאישום הראשון, באזני המתלוונת, כך שהתקשר לניד שלה, ובפעם השנייה, כפי שעולה מהאישום השני, איים בטלפון על העו"ס בפגיעה שלא כדין במתחונת.

בהשמעת איומים אלו, הנאשם העיד על עצמו שהוא משולל כל רسان בלשונו. גם אם המדבר בביטחון זוגו לשעבר של הנאשם, והשניים היו במועד הרלבנטי לכתב האישום בהליך גירושין, הרי שהמתלוננת הינה אם יядיו, ומצופה ממנו כי כבודה וביתחונה יהיו בראש מעינוי, אלא שבהשמעת איומים אלו, הוכיח שלא כך הדבר.

גם אין להזכיר במילים אודות התעוזה שנדרשה מהנאשם, להשמיע את דבריו האIOS כנגד המתלוננת באוזני העו"ס, בשעה שזו התקשרה אליו בכדי לחתם עמו מועד לקיים מפגש עם יядיו. בהשמעת איום זה באוזני העו"ס, הנאשם העיד על עצמו שמעבר לכך שהוא משולל כל רсан בלשונו, הרי שגם אין עליו מORA מפני החוק. מה גם, שכן הנאשם במעידה חד פעמי, אלא בשני מקרים, בו הרשה לעצמו הנאשם להשמיע דברי איום, אשר משמעותם חמורה למדוי. וודges, תhana הסיבות אשר תhana, כפי שאפרט בהמשך, אין להתריר לשון משוללת כל רсан זו מצד הנאשם.

מאייד - קבעתי כי הנאשם בפגיעה ברף לעיל, שכן בערבו של יום, ומבליל להמעט מחומרת עבירות האIOSים המיוחסות לנאים, לא יצאו איומים אלו אל הפועל, אך שגם אם באIOSים אלו, הנאשם העיד על עצמו, כי הוא משולל כל רсан בלשונו, עדין עללה הדבר בגדיר "מן הפה אל החוץ", ולא בגדיר ביצוע הלהקה למעשה, והנאשם לא יצר סיכון ממש לשלום המתלוננת. טענה הזוכה לחיזוק, הוואיל והמאשימה טענה, כי הנאשם נעצר בתיק זה ביום 13/7/17, כאשר שני אירופאי האIOSים, נשוא שני האIOSים המיוחסים לנאים, אירעו ביום 13/6/19 ו- 13/6/13, דהיינו שחלף בקרוב חדש עד שנעצר, שבמהלכו נראה כי הנאשם לא מימש את איומו. Maiid, או אפשר להתעלם מכך, כי לא פעם הינו עדים לכך שדיבורים יצאו בסופו של דבר אל הפועל. ברם, זה נאמר למעלה מהצורך.

מעבר לכך, לא נעלם מיוני כי בתסקירות, שירות המבחן ציין, שהמתלוננת לא הגיעה לשירותם וקיימה עימם שיחה טלפונית, בנסיבות אלו העריכתם באשר למצבה מוגבלת ומכוסשת על שיחתם הטלפונית עמה, וכי בתסקירות המשלים ציין שהשיחה טלפונית עם המתלוננת מסרה, כי הנאשם איננו יוצר קשר עמה, ושיש בכוונתה לבקש אפשרות להגר לאראה"ב יחד עם יядיה.

18. בשל סמיכות הזמן, והוואיל ואף המאשימה לא ביקשה ולא קבעה מתחם עונש הולם לכל אירוע בלבד, אקבע מתחם עונש אחד לאירוע כולם.

19. מדיניות הענישה הנהוגה בפסקה, הינה כדלקמן :

א. בرع"פ 4719/13 **אליעזר צוקן נ' מדינת ישראל** (20/8/13): נדחתה בבקשת רשות ערעור על פסק דין של בית-המשפט המחויז, אשר דחה את ערעור המבוקש על גזר דין של בית-משפט השלום. נגד המבוקש הוגש כתב אישום, בגדירו יוכסה לו עבירה איום. בית-משפט השלום קבע, כי מתחם הענישה הראי בנסיבות המקירה דין, נע בין עונשי מאסר מותנים למאסר בפועל בין 5 חודשים, ובסופו של דבר גזר עליו: הפעלת המאסר המותנה בין 7 חודשים, מאסר בפועל בין 4 חודשים, כאשר 3 חודשים יחפפו

למאסר שהופעל, כך שבמשך הכל על המבוקש לרצות 8 חודשים מאסר בפועל; 6 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים, וקנס סמלי בסך 250 ₪ או يوم מאסר תמורה. בית-המשפט המחויז דחה הערעור על גזר הדין.

ב. בעפ"ג (מחוזי-באר שבע) 13-07-54434 צבי לויט נ' מדינת ישראל (14/9/14) הורשע המערער בבית-משפט השלום בעבירה של איומים, ונגזרו עליו חמישה חודשים מאסר, בגיןו שלוש החודשים בהם היה במעצר, הופעל במצטבר מאסר מותנה של 6 חודשים, כאשר העונש הכללי הסתכם ב - 11 חודשים מאסר. כן הוטל עליו עונש מאסר על תנאי והוא חייב לפצות המטלוננת ב - 3,000 ₪. הערעור כנגד גזר הדין המתמקד בתקופת המאסר שנגזרה עליו. בית-המשפט המחויז קיבל הערעור, ביטל את גז"ד של ביום"ש השלום, והטיל תחתיו את העונשים הבאים: עונש המאסר של 5 חודשים שהוטל עליו, בגיןו של התקופה שבה הייתה במעצר יעמוד בעינו, הופעל עונש המאסר מותנה בן 6 החודשים בחופף, כאשר עונשו הכללי של המערער יהיה 6 חודשים מאסר שירוצה בעבודות שירות. בנוסף, בהתאם למומלץ בתסקרים, הוועמד המערער תחת פיקוחו של שירות המבחן לתקופה של 12 חודשים.

ג. בעפ"ג (מחוזי-חיפה) 14-05-33154 **שלמה חיים יוסופוב נ' מדינת ישראל** (26/6/14) נדון ערעור על גזר דין של בית-משפט השלום, אשר שם המערער הורשע על-פי הزادתו בעבודות כתוב האישום שייחס לו שתי עבירות איומים. בית-משפט קמא בגזר דין קבוע, כי מתחם העונשה נע בין מאסר על תנאי ל- 12 חודשים מאסר בפועל, וגזר על הנאים 3 חודשים מאסר לRICTO בפועל וחודשיים מאסר על תנאי למשך 3 שנים. הערעור על גזר דין נדחה.

ד. בת"פ (שלום-רמלה) 14-01-57667 **מדינת ישראל נ' פלוני (עוצר)** (14/6/14): **באישום הראשון**, ייחסו לנאים עבירת איומים, ושתי עבירות של תקיפת סתם- בן זוג; **באישום השני**, מיחסת לנאים עבירה של איומים, **באישום השלישי**, מיחסות לנאים, עבירת איומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש-בן זוג. בית-המשפטקבע, כי מתחם העונש ההולם בגין כל אחד מהאישומים נשוא כתוב האישום נع בין מאסר על תנאי ל-15 חודשים מאסר בפועל.

ה. בת"פ (שלום-ראשל"צ) 09/2893 מ.י. **تبיעות ראשל"צ נ' רפאל חנ'אג'** (15/7/13) הורשע הנאשם לאחר שמיית ראיות, בעבירה של איומים. בית-המשפטקבע, כי מדיניות העונשה הנהוגה בעבירות בהן הורשע הנאשם, מתחשבת לצורך במאבק בנוגע האלים הבלתי שפה בחברה הישראלית ובתקיד בית המשפט, בהעברת מסר מתקקש, באמצעות השחת עונשים חמורים על מי שבוחר לפטור את קשיין האישים באמצעות פגיעה קשה בשלות נפשו של אחר. בת המשפטקבע עונשים משתנים בעבירות איומים, בהיקף רחוב המשטרע מעונשה צופה פני עתיד וחינוך ועד למאסר בגין מספר חודשים, מאסר על תנאי וקנס בהיקף של אלף שקלים. בסופו של דבר, בית-המשפט גזר על הנאשם: מאסר בפועל בגין 4 חודשים, הפעיל מאסר מותנה בגין 5 חודשים, לRICTO במצטבר, כך שבסה"כ, הנאשם ירצה מאסר בגין 9 חודשים בגין יום מעצר אחד, מאסר על תנאי בגין 6 חודשים למשך 3 שנים, קנס בסך 4,000 ₪ והתחייבות בסך 10,000 ₪. ה הנאשם הגיע ע"פ לבית-המשפט המחויז (מרכז-לוד) 13-08-30868 ובית-המשפט **קיבל הערעור בגין גזר הדין**, כך שהמערער ירצה עונש מאסר למשך 4 חודשים שירצוב בעבודות שירות.

ו. בת"פ (שלום-כפר-סבא) 12-08-9911 **מדינת ישראל נ' ישראל לוי** (13/6/13), הורשע הנאשם על-

פיהודאותבויאיומיסוניסוילתקיפוהסתם. בית-המשפט קבע, כי בגיןuberתאiomיפבלבד, נעמתחים הענישה בזמאסרותנהלמאסרבפועל. בית-המשפט הותיר החרשעה על כנה וגורר על הנאשם: מע"ת בן 7 וחודשים למשך 3 שנים, צו מבחן, פיצוי למתלונים ע"ס 3,000 לך כל אחד וחטימה על התמייבות על-סך 10,000 לך. **הנאשם הגיש ערעור לבית-המשפט המחויזי מרכז-לוד, עפ"ג 30665-08-13**, אשר כoon קלפהרשעתו. בית-המשפט המחויזי, לאור האמור בפסק הדין, ומבלישביטולההרשותההמקראזההתשמשתקידימקרים אחרים, קיבל הערעורוביטלההרשותההמארעטלתנאישהוטלעל-ידי-בית-משפטקמא.

ז. בת"פ (שלום-פתח תקווה) 13-03-10504 **מדינת ישראל נ' א' צ' (עוצר)** (4/11/13) הורשע הנאשם בביצוע עבירות אiomים בשני מופעים. בית-המשפט קבע, כי בחינת מדיניות הענישה הנהוגת מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים החל ממאסר על תנאי וכלה במאסר בפועל. בהתאם לתיקון 113 לחוק (סעיף 40 ג'), מתחם העונש ההולם הינו החל מעונש מאסר על תנאי ועד ל-8 חודשים מאסר בפועל.

ח. בת"פ (שלום-רחובות) 13-10-18779, 12-06-2574 **מדינת ישראל נ' פלוני** (4/1/14) הורשע הנאשם לאחר ניהול הוכחות, בעבירות שבימי כתבי-האישום. בת"פ 12-06-2574 הורשע בהזק לרכוש בمزיד, אiomים ותקיפה סתם של בת זוג, ובת"פ 12-10-18779 הורשע באiomים. בית-המשפט קבע, כי מדיניות הענישה הנהוגה בפסקה מעלה, שבקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשיםelman רחוב, החל מעבודות של"צ וכלה בעונשי מאסר למספר חודשים. בסופו של דבר, בית-המשפט קבע את מתחם הענישה לת"פ 12-06-2574 כנע בין בין מאסר על תנאי לבין 12 חודשים מאסר בפועל ולת"פ 12-10-18779 כנע בין בין 8 חודשים מאסר בפועל.

ט. בת"פ (שלום-צפת) 10-11-48827 **מדינת ישראל נ' פלוני** (6/6/12) נקבע כי בסיס מדיניות הענישה הנהוגה ביחס לעבירות האiomים עומדת הגישה הרואה בחומרה את הפוטנציאלי האלים הגולים בהשמעת אiomים כלפי הזולת, תוך בחינת כל מקרה בהתאם לנסיבותיו. בית-המשפט קבע, כי מתחם העונש ההולם בגין ביצוע עבירות האiomים בה הורשע הנאשם נוע בין בין מאסר על תנאי של חודשים למאסר בפועל של ששה חודשים.

הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה:

20. **התכוון שקדם לביצוע העבירה** - לקרה כתוב האישום המתווך, ספק רב בעיני, אם קדם תכון מוקדם לביצוע עבירות האiomים המיוחסות לנאשם, והדבר מעיד יותר על לשון משוללת כל רسن שלו, מאשר תכון מוקדם, כאשר בנוגע לאישום הראשון נראה שהוא שדברים נאמרו בדיינה דריתהא, שכן, כפי שעולה מאישום זה, הנאשם התקשר ושוחח עם בנו הקטן, ובמהלך השיחה החל להלה לבכות ולהתעצבן, ובעקבות כך ביקשה המתלוונת מהקטן לנתק את השיחה. בשלב זה, התקשר הנאשם לניד של המתלוונת והחל לגדפה ולאיים עליה. חיזוק לכך בדברי האiom, נשוא האישום הראשון, נאמרו בדיינה דריתהא מוצאת אני באמור בתסקיר, כי לדברי הנאשם, בנסיבות האישום הראשון, חש تسכול עת התקשה להתמודד עם הבכי של בנו. לטענותו, המתלוונת הפרעה לבנו לשוחח עמו בטלפון ומנעה ממנו לדבר עמו ואז התקשר אליה, איהם וקילל אותה.

אותו הדין ביחס לאישום השני, לא נראה כי קדם תכון מוקדם לביצוע עבירת האiomים, שכן האiomים הושמעו לאחר שהעו"ס התקשרה לנאשם בכדי לחתם עמו מועד לקיום מפגש עם ילדיו, ובמהלך שיחת הטלפון, הנאשם הביע תרומותת כלפי המתלוונת, ובנסיבות אלו אמר לעובדת הסוציאלית את שאמר,

כמפורט באישום השני.

21. חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה ומידת ההשפעה של אחר עליו בביצועה - הנאשם ביצע את עבירות האイומים, המיויחסת לו בשני האישומים, נשוא כתוב אישום דנא, לבדו ובמלואן, ועל-כן מוטלת עליו מלאה האחריות.

22. לקולא ולחומרא לקחתי בחשבון את הנזק שהוא צפוי להיגרם מביצוע העבירה ואת הנזק שנגרם בפועל מביצועה - לחומרא, לוקחת אני בחשבון, כי לא פעם לצערנו נתווינו למצבים בהם איומים תחתמשו והפכו למשי אלימות קשים או ביצוע עבירות אחרות. אין להזכיר במילים אודות חומרת האיומים שהשמי ה הנאשם פעם באוזן המתלוננת ופעם באוזן העו"ס, אשר לשון אחרת שלהם הינה פגעה פיזית במתלוננת. כמו כן, אין לשער, כיצד ישפיעו בעתיד דברים אלו, מהפן הנפשי, על המתלוננת שהינה אם ילדי של הנאשם, או על העו"ס ששמעה דבריו איום אלו, שכןcidוע לכל בר-בי-רב, מילה שנאמרה אינה ניתנת להזרה. טענה זו כהזהקה לחיזוק, באשר למATALוננת, מהאמור בתסקיר, כי בשיחה הטלפונית שקיים עמה שירות המבחן, היא מסרה, שעל רקע האיומים החוזרים ונשנים כלפייה והפגיעות בה, הוחלט שהנ帀ה יפגש עם הילדים במסגרת מרכז הקשר. עוד מסרה, כי איבדה כל ביטחון ביכולתו לנוהג באופן יציב כלפי הילדים וכן אינה מוכנה שיראה את הילדים. בנוסף, חששת מחוסר היציבות והקושי לצפות את התנהגו. יחד עם זאת, לא נעלם מעני האמור בתסקיר, כי המתלוננת לא הגיעה לשירותם וקיים עמה שירות טלפוני. בנסיבות אלו, העריכתם באשר למצוות מוגבלת ומובוססת על שייחתם הטלפונית עמה.

מנגד, **לקולא**, מוביל להמעיט מחומרת האיומים שהשמי ה הנאשם, לוקחת אני בחשבון, שלא נטען בכתב האישום המתוקן שההintendent מימוש או עשה מעשה למשש את איומי, דהיינו לא פגע פיזית במATALוננת והדבר נשאר רק בגדיר מילים. בעניין זה, לא נעלם מעני גם האמור בתסקיר המשלים, כי המתלוננת בשיחה טלפונית מסרה, שההintendent אינו יוצר קשר עמה. כמו כן, לא נטען, כי כתוצאה מאיומי ה הנאשם, המתלוננת או העו"ס נפגעו נפשית בצורה כלשהי.

23. הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה - בתסקיר נטען, כי לדברי ה הנאשם, בנסיבות האישום הראשון, חש תסכול עת התקשה להתמודד עם הבכי של בנו. לטענותו, המתלוננת הפרעה לבנו לשוחח עמו בטלפון ומנעה ממנו לדבר עמו ואז התקשר אליה, אימם וקיים אותה. באשר לאיום השני, טען, כי לא הבין שיש בכך עבירה על החוק כשהביע את תחשותו מול העו"ס. בשיחותיו עם שירות המבחן טען, כי לאורך כל הדרכ ששהמערכת נגדו והוא נעדר כל זכות, וכן שהמתלוננת מצילהה למנוע ממנו להיפגש עם ילדיו ובכך מכשילה אותו. עוד מסר, כי מבין שעליו להפסיק לשימוש באיומים וכי בהתנהגו זו הוא הנפגע העיקרי.

ההintendent טען בפניו, בישיבה אשר התקיימה ביום 14/6/2012, כי באותו זמןicus שהילד בכח, התעכברן ואמר את שאמור. הסגנור טען, כי בלהט הדברים אמר ה הנאשם את שאמור באישום הראשון כמו גם באישום השני, אולי זה נבע מתקשיים והעובדת שלא ראה את ילדיו.

לא שוכנعني, כי נסיבות אלו פועלות להקלת העונש, שכן לא עולה על הדעת, כי הנאשם בעת שיחוש תסקול או שיסבור שהמתלוננת מפרעה לבנו לשוחח עמו, או בכל פעם שלא יראה את ילדיו, ישמעו דבריו איום כה חמורים באוזני המתלוננת. מדובר בהתנהגות ולשון חסרת רسان ושליטה, על לא עול בכפפה של המתלוננת.

VIDASH, לא נעלם מעיני האמור בתסקיר, כי ביחסיו של הנאשם עם המתלוננת, שירות המבחן התרשם ממערכת יחסים עכורה, קונפליקטואלית ומורכבת. מערכת המאופיינית באלים הדדיות ותקשורת לקויה. עוד התרשםו, כי קיימים כעס ותסקול הדדי, כאשר הילדים מהווים אמצעי לניגוח ולהעברת מסרים.

יחד עם זאת, גם אם היו קיימים בעיות בתקשורות בין בני הזוג, או גם אם סבור הנאשם, כי יש פסול בהתנהגות המתלוננת כלפיו, מצופה ממנו שידע לטפל בעניין בדרכים המקובלות והנורמטיביות העומדות לרשותו, ולא להשמע באזנה דברים, אשר לשון אחרת שלהם, היא פגעה בוגופה שלא כדי.

אותו הדיון ביחס לאמור בתסקיר, בדבר התייחסות הנאשם לאישום השני. יש הבדל בין הבעת תחושה לבין השמעת איומים. מה גם, שאף אם חש שהמערכת נגדו, גם בעניין זה מצופה ממנו לפעול בדרכים המקובלות והנורמטיביות העומדות לרשותו ולא לפעול כפי שפועל, דהיינו לאיים על העו"ס בפגיעה שלא כדי במתלוננת.

24. יצא מכל האמור לעיל, כי מתחם העונש הולם, בגין עבירות האiomים בהן הורשע הנאשם, בשני האישומים, נשוא כתוב אישום דנא, ברמת חומרתן, נע בין מאסר על תנאי למאסר בפועל של מספר חדשים, לפי הנسبות, בצויר עונשים נלוויים.

הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

25. **הפגיעה של העונש ב הנאשם ובמשפחה:** בעת גזירת העונש, לא נעלמו מעיני דברי הנאשם, כי הוא התגורש ואני בקשר עם המתלוננת והילדים, הוא התחתן ונולד לו יلد שהוא בן חצי שנה היום והוא בונה משפחה חדשה. בעניין זה, לא נעלם מעיני גם האמור בתסקיר המשלים, כי בשיחה טלפונית עם גרוותה מסרה, שההנ帀ם אינו יוצר קשר עמה.

26. **הנזקים שנגרמו לנ帀ם מביצוע העבירה ומהרשותו:** בעת גזירת העונש לא נעלם מעיני, דברי המאשימה, כי הנאשם נעצר בתיק דנא - 17/7/13 ושולחן ביום 13/7/23. מעבר לכך, לא נעלם מעיני, כפי שעולה מהתיק, תקופת שהיא היה הנאשם בתנאים מגבלים.

27. **נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, וחזרתו לモוטב או מאמצו לחזור לモוטב:** בעת גזירת העונש הבאתני בחשבונו, שההנ帀ם הודה בעבירות האiomים המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן, ובכך נטל אחריות על מעשיו, חסר זמן שיפוטי יקר ובכלל זה העדת עדי ה证实.

בעניין זה, טענה המאשימה כי בתסקירות, הנאשם נטל אחריות על ביצוע העבירות, אך נתה להמעיט ולצמצם בחומרתן ובתקיר המשלים, עדין ביטה עמדה קורבנית וקושי להתחבר למעשיו, הנאשם הביע קושי לגלות אמפתיה כלפי המתלוונת ורק לאחרונה ניכר שינוי בתפיסותיו, כאשר גם המתלוונת מספרת, כי הנאשם אינו משלם לה מזונות וכל הוצאות ילדיהם מוטלות עליה.

אומנם, לא נעלם מעניין האמור בתסקירות, כי בהתייחסות הנאשם לעבירות הנדרנות, התרשם שירות המבחן, כי הלה לוקח אחריות על ביצוען אך נטה להמעיט ולצמצם בחומרתן. מайдך, יש להביא בחשבון גם את האמור בתסקירות המשלים, כי במהלך תקופת הדחיה, הנאשם החל טיפול במסגרת היחידה לטיפול ומניעת אלימות במשפחה והופנה לטיפול קבוצתי בשירות המבחן. מדיווח שקיבלו מהగורמים המטפלים במסגרת היחידה עולה, כי הנאשם מגיע לכל המפגשים שנקבעו עמו כנדרש. עוד צוין, כי הנאשם מביע את רצונו להימנע מקשר עם גרוותו ומתקשה לגלות אמפתיה כלפייה. יחד עם זאת נאמר, כי הוא מבין את הטעויות שעשה בהתנהלותו ומצר על כן. בחווישתו, על רקע המחרים האישיים שימושם בשל מעורבותם בעבירות נשוא הדיון הנוכחי, מביע רצון לשנות את דפוסי התנהלותו האלימים.

בתסקירות המשלים צוין כי במהלך תקופת הדחיה, הנאשם שולב בקבוצה טיפולית לגברים אשר הופנו לשירות המבחן, ומדיווח של מנוחות הקבוצה עולה, כי הנאשם הגיע ולקח חלק פעיל בכל המפגשים. עוד צוין, כי הנאשם מבטא עמדה קורבנית וקושי להתחבר, אם כי לאחרונה, ניכר שינוי מסוים בתפיסותיו וקיימת התחברות והבנה מסוימת למשמעות מעשיו והתנהלותו.

בכל מקרה, לא ניתן להתעלם מהודאותו של הנאשם, ובכך למעשה נטל אחריות על מעשיו. מעבר לכך, אקדמי ואומר, כפי שובילו בהמשך, שדווקא האמור לעיל, כי לאחרונה, ניכר שינוי מסוים בתפיסותיו, מחזק את מסקנתוי, כי יש להשיט על הנאשם צו מבחן במהלך ימשיך את הטיפול, כפי שהומלץ על ידי שירות המבחן.

uber הפלילי של הנאשם: בעת גזירת העונש, לא נעלם מעניין עברו הפלילי של הנאשם, אשר הגם אם אינו מכבד, חלק לא מבוטל ממנו הינו בעבירות אלימות, כמו פרט להלן :

א. ביום 06/4/2006 נגזר דיןו של הנאשם, בגין הרשעה בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממש-בן זוג, ידיעה כוזבת על עבירה והזקק לרכוש בمزיד, כאשר הוטל עליו הארכת מאסר על תנאי, מבחן מיום גזר הדין והתחייבות להימנע מעבירה.

ב. ביום 22/4/2006, נגזר דיןו של הנאשם, בגין הרשעה בעבירות של תקיפה סתם, הונאה בכרטיס חיוב, גניבת כרטיס חיוב וכליית שווה. בגין כך הוטל עליו מאסר על תנאי וקנס.

יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך, כי חלף זמן לא מבוטל מאז ועד הסתבכותו בפליליים, נשוא כתב אישום עמוד 10

דנא, כך שנראה שלפחות לתקופה מסוימת, הנאשם עלתה על דרך המלך.

29. בעת גזירת העונש לא נעלמו מעוני דברי הנאשם, כי הוא התגרש כבר ואין בקשר עם הגירושה והילדים. בעניין זה הוציא לפניו פסק דין של בית-המשפט לעוני משפחה, מיום 13/7/17, בו נפסק שבני הזוג מגורשים החל מАЗ. כמו כן, לא נעלם מעוני האמור על ידו, כי הוא התבחן ונולד לו ילד שהוא בן חצי שנה והוא בונה משפחה חדשה. באותו זמןicus שהילד בכח התעצבן ואמר את שאמרה: "אני מצטער מאוד על הדברים האלה והם לא י חוזר יותר אף פעם" (ישיבה מיום 12/6/14, עמ' 13).

סיכום:

30. הסגנור טען, כי במקרה דנא, האינטראס הציבורי יצא נשכר אם בית-המשפטיטה את הCPF לשיקום הנאשם ואיומץ המלצות הتسקיר, וכי לאינטראס הציבורי לא יצא כלום אם בית-המשפטיטיל על הנאשם מסר בפועל או עבודות שירות מסוים שהנתן עבור כברת דרכ. מנגד בבקשת המאשימה בבקשתה שלא קיבל את המלצות הتسקיר המשלים, שלטענה הייתה מוקלה מיד, והמצב אינו בשל היום להסתפק במסר מותנה, שעה שהנתן בעברו הפלילי הוכיח שגם במסר מותנה, אין בו כדי להרתו מלשוב ולבצע עבודות נוספות, והפניה לרע"פ 765/14. עוד בבקשת המאשימה, כי בית-המשפט ישים ליבו לכך, שהמלצות שירות המבחן, הן המלצות בלבד, ובית-המשפט הוא שקובע בסופו של יום את העונש שיטול על הנאשם.

31. בסעיף 40(א) לחוק, נקבע: "קבע בית המשפט את מתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרונות המנחה ומצא כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם, רשאי להריג מתחם העונש ההולם ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו, וכן להורות על נקיטת אמצעי שיקומי כלפי הנאשם לרבות העמדתו במחבן לפי פקודת המבחן [נוסח חדש], התשכ"ט-1969".

האמור בסעיף 40(א) לחוק נכון, בכפוף לסייג הקבוע בסעיף 40(ב) לחוק: "הו מעשה העבירה ומידת אשמו של הנאשם בעלי חומרה יתרה, לא יחרוג בית המשפט מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף קטן (א), אף אם הנאשם השתקם או אם יש סיכוי של ממש שישתקם, אלא בנסיבות מיוחדות ווצאות דופן, לאחר שבית המשפט שוכנע שהן גוברות על הצורך לקבוע את העונש במתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרונות המנחה, ופירט זאת בגזר הדין".

32. ראשית אומר, כי בגזר דין דנא, אין כל נפקות לעניין אי תשלום המזונות על ידי הנאשם, לנוכח לעיל.

33. לאחר שכלל הנתונים שהובאו בתסקרים ובפני, מצאתי לנכון לקבל את המלצת שירות המבחן, ולא להשיט על הנאשם מסר בפועל. אומנם, תסקירות קצינית המבחן, אינם חזות הכל וההכרעה הסופית תמיד נתונה בידי בית-המשפט. אולם, אין להתעלם מכך, כי שירות המבחן שהינו גורם מKeySpecי, אשר בפניו מונחת מכלול התמונה, והוא משמש כזרועו הארוכה של בית-המשפט, המליץ להטיל על הנאשם

את העונש לעיל, אשר גם איני סבורה, כי הוא סוטה מרמת הענישה הנהוגה במקרים מעין ذה. האמור בתסקירותם המשלים בפרט, כי הנאשם משתייך לפחות בתהליכי הטיפולים להערכתם נתרם מההילך הטיפולי, לצד נטילת האחוריות מצדו, היכולת להפיק תועלת מהטיפול שיינטן לו, כך שלא ישוב לסתורו, ובכך החברה כולה תצא נשכרת, במיוחד שעה שעולה מדבריו, כי הוא התחנן ונולד לו ילד, מביאים אותו להטוט את כפות המאוזנים לעבר הענישה המוצעת, מאשר שליחת הנאשם מאחרויי סוגר ובריח. ערה אני לחומרת מעשיו של הנאשם, אך זו תבוא לידי ביטוי, בין היתר במסר המותנה שיזמת עליו לתקופה משמעותית, כך שידע הנאשם, שלו ישוב לסתורו, יכול ולא יזכה עוד לרוחמי בית-המשפט.

34. לאור כל האמור לעיל, ובאיוזן הכלול בין מכלול השיקולים שפורטו לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. הנאשם יעמוד בבדיקה לתקופה של 18 חודשים, כאשר במהלך הבדיקה הנאשם ימשיך את הטיפול במוגרת היחידה למניעת וטיפול באילומות בחיפה, כאמור בתסקירותם המשלים. **ה הנאשם מזוהה, שאם לא י滿לא אחראי הצו מכל בחינה או יעבור עבירה נוספת יהיה צפוי לעונש, או להרשותה ועונש, על העבירה שבגללה ניתן הצו.**
- ב. מסר על תנאי בין 10 חודשים למשך 3 שנים, וה坦אי שלא יעבור וירושע בעבירות בהן הורשע בתיק דנא.
- ג. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על-סך ₪3,000, לבל יעבור על העבירות בהן הורשע. תוקף ההתחייבות למשך 3 שנים. במידה ולא יחתום הנאשם על ההתחייבות בתוך 7 ימים, יאסר למשך 30 יום.

זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום לבית-המשפט המחויז בנכchet.

המצוירות תמציא העתק גזר הדין לשירות המבחן.

ניתן והודיע היום ז' אלול תשע"ד, 02/09/2014 במעמד הנוכחים.

רים נדאף, שופטת